

סיכום הקדמה בעניין כתר דר"ח, אור החודש (אור הלבנה) עמוד ע"ג

1. כתוב בע"ח ח"א קא' ע"א שבחול ז"ן לוקחים או"פ [אחור ופנים] דבינה די שסו"ת ובחזרה או"פ דחכמה די שסו"ת. בראש חודש במוסף לוקחים או"פ דכתר די שסו"ת ואז יכולים להזדווג ז"ן כי אינם מזדווגים רק בהיותם שווים בקומתם. מסדור הרש"ש ברור שבחול ההמשכה היא מחו"ב דנה"י די שסו"ת ולא מחו"ב עצמם.
2. חייבים לומר שהכתר הנתקן במוסף של ר"ח הוא גם של נה"י די שסו"ת ולא כתר הכולל, שהרי תיקון החג"ת הכוללים הוא בליל שבת ע"י ערבית והקידוש, וכחב"ד הכוללים בשבת בבוקר בקורבנות ובנשמת. בשיטה זאת נוקטים רבים וביניהם, זמרת הארץ, פתח עיניים, תו"ח, הרב ענתבי והשד"ה. למעשה זה מקביל לכתר של מנחת עש"ק שגם הוא פרטי של נה"י די שסו"ת.
3. יש סתירה בענ"ה: בעמוד כ"ו סוע"ב ששם כתב שאנו מבררים תמיד את הכחב"ד, מתקנים אותם וממשיכים להם מוחין דגדלות, אך הו"ק נתקנים שלא על ידינו אלא ההוא רוחא דיהיב אבא לאימא הוא מעלה מ"ן וגורם לתיקון. בענ"ה ע"ג ע"ב כתב שנ"ר דכל בחינה שלמים מצד עצמם משעת התיקון. התירוץ לסתירה הוא שנ"ר הכוללים מתוקנים משעת התיקון אך נ"ר דכל פרט שאנו מתקנים בפרצופי הנח"י, נתקנים שלא ע"י אלא ע"י אימא המעלה מ"ן עם ההוא רוחא שקבלה מאבא ע"ד שתיקן הרש"ש בתיבות "שמע ישראל" שאנו ממשיכים את הו"ק שנעשה ע"י או"א שלא העלינו מ"ן.
4. מתי נתקנים ו"ק דכתר: הרי ע"פ נה"ש בלחש של מוסף מתקנים חב"ד דכתר, ובחזרה של מוסף כתר דכתר. התו"ח ק"ט ע"א, סובר שבלחש מוסף מתקנים את הו"ק דכתר, בחזרה את החו"ב ובקדושת כתר מתקנים את הכתר דכתר. רואים מדבריו שאנו מתקנים את הו"ק אך זה לא תואם את דברי הרש"ש. תיקון הו"ק הוא בתיבות "שמע ישראל" ששם בהמשכת הו"ק מצוין "בר"ח גם דכתר" (סדור ח"א ס"ט ע"א, ח"ב ל"ד סוע"א). יוצא אם כן שגם ו"ק דכתר נתקן על ידינו אלא שרוחא דאימא מעלה מ"ן ע"ד ו"ק דחו"ב בכל יום.
5. ניתן להוכיח מהסדור ומנה"ש והתו"ח שתיקון הכתר לא יתחיל בתפילת שחרית אלא יקרה במוסף בלבד (מלבד מה שנתקן בק"ש).
6. כאשר יש יומיים ר"ח, מה נעשה בכל יום: השד"ה מביא שתי אפשרויות, או שיום א' פנימיות ויום ב' חיצונית ע"ד ר"ה, או שיום א' ז"ן (דאורייתא) ויום ב' יעקו"ר (דרבנן). הרב ענתבי סבור כמו השיטה השנייה ולכן ביום א' נתקן ז"ן הגדולים דיעקו"ר וביום ב' יעקו"ר דיעקו"ר.

7. תיקון ר"ח הוא מלכים של אריך (עובי) ובארבעת השבועות שאחריו, או"א וזו"ן. בראש חודש כל המלכים של א"א נתקנים ביום אחד (או יומיים).
8. תפילות לחש וחזרה של מוסף מתקנות את החב"ד והכתר דכתר, אך הו"ק דגדלות דתבונה נתקן כבר בק"ש גם עבור בחינות אלו כפי שמצוין בסידור דף מ' ע"א.
9. ר"ח שחל בשבת, התיקון ע"ד כל שבת אלא שהכל הוא בפרטות א"א ללא כל הבדל.
10. כשר"ח חל בחול, יש לכוון בשלושת המערכות, פנימיות וחיצוניות דפנימיות, ופנימיות דחיצוניות, גם בתפילות מוסף. הראיה מתפילת שחרית דר"ה שמתקנת כל קומת ישו"ת ומכוונים בה בשלושת המערכות. בוודאי בר"ה מגיעים גבוה יותר מאשר כתר דנה"י דיסו"ת הנתקן במוסף ר"ח ובכל זאת ברור ששם עובדים בשלושת המערכות. ק"ו לר"ח, כך סובר השד"ה. הראיה לדבריו שבכל המערכות בק"ש כתוב "בר"ח גם בכתר". ראה סידור מ"א ע"ב ומ"ב ע"ב. אך מצאנו בסדור כת"י שיש לכוון במוסף ר"ח בפנימיות דחיצוניות זולת מקיפי התפילין כיוון שאין מניחים תפילין (דבריו לכאורה סותרים את עצמם). וכן סובר הרב ענתבי.
11. סדר תיקון המלכים הוא לפי סדר ימות השבוע כגון ביום א' תמיד יתוקן בלע, אך סדר הפרצופים הוא נקבע לפי ר"ח כי אבא יתחיל למחרת ר"ח, אם כן יהיה סדר המלכים לא כסדרן ואין זה מעכב.
12. הנחת תפילין עד מנחה אסורה מכח הרשימו של הכתר דמוסף שהוא עוד קיים, אך מנחה שהיא בכלים אמצעיים, אין שם כתר ולכן מניחים (נה"ש י"ט ע"ב).
13. באותם סידורים שנכתב שמתקנים בערבית את הכתר של ר"ח זו טעות, כי תיקון הכתר במוסף בלבד. ניתן להבין את ההוראה שתיקון ר"ח הוא בפרצוף א"א, ובערבית עובדים בכלים חיצוניים דא"א.

אור החרש

בענין ההלל דר"ח כתב מהרחיו ז"ל בשער הכוונות דרוש ב' דויעבור (רמ"ג ע"ג) ח"ל ואמנם בימים שיש בהם חלל כבר ביארנו שזיווג לאה הוא בקריאת ההלל עכר"ק, ודבריו באו בסתם ולא פורש סדר הזיווג, וכן בסדר העלויות והזווגים בתוב

סידור ח"א דף א'
ע"ב למעלה

דאגו אומרים הלל להאיר למלכות מ"ג תי"ד ע"כ:

איברא דהרב אביגדר בסי' זמרת הארץ (ר"ה ע"כ) עמד לכאר פרטי הכוונה וז"ל נלע"ד שצריך לכוין בקריאת ט' תי"ד

דז"א הרסונים בקראי דמן המצר קראתי יה ואילך [קצרתי סט"ש בסדר המשכת הטיפה כי דבריו הם הפך הרש"ש ז"ל כנודע שהמשכת הטפה שלצורך ויעבור וזיווג ישראל ולאה היא נמשכת בשים יצ"ום כללית ופרטית והטפה עומדת ביסוד דאיטא שבחזה דז"א עד ויעבור כנודע, ועיין בסי' הרש"ש בתיבת ויעבור, וכן מבואר בשהכ"ו דרוש ו' דעמידה (דל"ח ע"א) וז"ל בשי"ש יורדת הטפה וכו' בהגיע אל מקום החזה וכו' מחיצות יסוד דאיטא מעכבות הטפה וכו' וע"י תיקון י"ג מדות של רחמים דויעבור אנו מחלקין אותה לג' חלקים ע"כ. וכ"מ בדרוש א' דויעבור יע"ש] לעכב טפת ההורעה שהיא מעטרא דחסדים דדעת דעתיק העומדת ביסוד דאי' שבחזה דז"א וע"כ נבקע היסוד דאיטא ויכוין לחלק טפה זו לג' חלקים ולהעלות חלק א' מהטפה בסוד ע"כ לזרוע ימין דז"א ולהמשיך הג' ע"ב דהיינו ע"כ. וסי' דמספר ועשר אותיות העולים ע"ג, וכ"ו ומ"ה, העולים כלם רי"ו לזרוע שמאל דז"א, ויכוין לזווג ישראל עם לאה הוי"ה ואלהיים, ולהמשיך לה טפת הי"ח מדעת דז"א, גם ימשיך ללאה שם ע"כ, חלק הטפה העליונה מחסד דז"א, וחלק הב' נמשך לדיקנא דז"א להשלים לו י"ג הארות בדיקנא שלו על"הט' שיש לו שהם מן המצר קראתי יה ואילך, וחלק ג' של הטיפה להטשיכה מיסוד דאיטא לדעת דז"א ומשם ליסודו ומשם לדעה

לדעת דיעקב ומשם ליסודו ולעשות זיווג יעקב הנעשה בנפ"א שבכל יום. כ"ז צריך לעשותו בקריאת ההלל בעת קריאתו פסוקי ט' הי"ד דו"א שהם מן המצר קראתי ואילך והבוחר יבחר עי"ש ובסי' הרש"ש ותבין :

ובימים שאין בהם ויעבור ולא הלל בשהב"ו שם כי אני מסופק בימים שאין בהם ויעבור היכן נרמזו ב' הזווגים של לאה ורחל לרוחות ולנפשות ע"כ, והרב זמרת הארץ (דף ו' ע"ב) כתב באמת שבימים שאין נופלים על פניהם מהמת מנהג כמו אחר הפסח וסוכות ומילה וחתן וכיוצא שלא נזכרו ביש"ס וכפרא וכפרי אין ספק שהירא את דבר ה' והחכמים יודעי העתים הבאים בסוד שצריך שיאמר ויעבור ונפ"א ויענך בינו לבין עצמו, ומה שאני מסופק בימים שנזכרים ביש"ס ורבוהי"נו, וא"ת שנעשה ממילא בכח קדושת הימים, זה אינו, שהרי ר"ח נדול בכל אלה הימים והוצרך ההלל לצורך זיווג לאה : **תשובה נלע"ד שצריך לכוין בכוונת הלב לעשות כל הזווגים ואחר כוונת הלב הן הן הדברים וכו', והבי"ד הרב אמת ליעקב נוגיו דק"ב ע"ד ותמה ע"ז דאיך יהיה התיקון בכונה בלבד דהדיבור הוא עיקר התיקון, וע"כ ב' דבאלו הימים נעשה הכל בברכת שי"ש הגם שבשי"ש נעשה זיווג דזו"ן הקטנים ובנפ"א זיווג זו"ן הגדולים, זהו בימים שי"ש נפ"א, אבל בימים שא"א נפ"א נעשה בשי"ש כל התיקון הקטנים עם הגדולים וצריך לכוין בזה עכת"ד :**

ורישום אצלי סב"י עט"ד זצוק"ל מהנהגות רב היר"א שכ"י ע"ז וז"ל מי שמתפלל בבית אל זוכר המנהג ותיקון שמכוונים בכונה הלב כמו שמכוונים בין ה' מלך לברוך שאמר ובין ישהבח ליוצר וכן מכוונים בין חתימת המברך לקדוש וכן הוא מנהג הקדמונים עכד"ק :

וי"ש לחקור כעין זה בהג הסוכות אם הל בשבת אי שבת דחוד"מ שאין בו נטילת לולב דאיך יבא סדר הכוונות והנענועים להמשיך החסדים, וראיתי להרב זמרת הארץ [דו"ח ע"א] שנסתפק בזה וכ' דאפשר לומר רבין ליום א' שהל בשבת בין לשבת של חוד"מ

חובה'ם שביום א' נמשך חלקו וחלק השבת וצריך לכוין בזה יעו"ש,
 וכן נסתפק שם כשחל ר"ה בשבת איך יכוונו בתקיעות דאותו יום
 יעו"ש. ובהנהות סי' הרש"ש ח"ט כ' ע"ש היר"א שאם חל יום ו'
 דסוכות דשבת ראוי לכוין ביום ז' חלקי וחלק יום ו' יעו"ש :
וראיתי מפורש בנה"ש [הנר"ם דל"ח סע"א] וז"ל ואם חל יום א'
 בשבת נכון לכוין בשעת תקיעת שופר סדר הכוונה בלא תקיעת
 שופר עכר"ק. וכן המנהג בק"ק בית אל וכמ"ש הרב פתח עינים
 דצ"ב ע"ב משם הרב"ש יעו"ש. וא"כ ה"ה לענין הסוכות נכון
 לעשות כן כמ"ש הרש"ש. וכ"ד חרה"ג שד"ה יצ"ו, והרב מוהר"א
 ענתבי יצ"ו ס"ל שביום השבת יכוין במחשבה וגם ביום א' יצרף
 במעשה כוונות יום שבת קודם ואח"כ של יום א' ע"כ. ונלע"ד בזה
 דהכוונה שביום השבת יכוין בפנימיות שנתקן בדיבור שלא על ידי
 מעשה אך ביום א' יכוין בחיצוניות ויום השבת ע"י מעשה ואח"כ,
 דאותו יום והיע"א :

בלילי ר"ח מהפללין כשאר הימים, ואומרים יעלה ויבא בעבודה,
 ויכוין להמשיך גם כתר הכללי דנה"י דישסו"ת, ועיין
 לקמן בס"ד :
ביום ר"ח מהפללין כשאר הימים בסירור חול, ואומרים יעלה
 ויבא בעבודה, ואח"כ אומרים ההלל בדילוג ואינו מברך לא
 בתחלה ולא בסוף :

הימים שגומרים בהם ההלל הם **בבט"ה ב'** ימים ראשונים
 של פסח, **ב'** של שבועות, **ט'** של סוכות, **ק'** של של
 חנוכה, כ"א יום סימן א"ך צדיקים יודו לשמך, ובא"י **אאה"ה**
 סימן ח"י וקים :

מנהג ארץ ישראל בימים שגומרים ההלל מברך הש"צ לגמור
 את ההלל [וגם היחיד יכול לברך] ובימים שמדלגים קורין
 בלא ברכה : [קשר גודל]

במוחין שלך הנרמזים בליה אותיות אלה למד פא. דלת
 למד תיו. נון ואו נון יוד ואו. דלת : באר יסוד שלך חפרוה
 שרים שהם או"א בסוד ויבן ה' אלהים את הצלע כרוה שהם
 היג מנצפך נמשכו לה מנדיבי העם שהם חויג דאימא וגם
 במחוקה שהוא יסוד דו"א במשענותם שהם גו"ה וממדבר
 מתנה: וממתנה נחליאל ומנחליאל במות: ומבמו
 הניא אשר בשדה מואב ראש הפסגה. ונשמפה על
 פני הישימון :

לישם יחוד קבה"ו ושכינתיה יאהדונתי זו"ן בדחילו ורחימו
 יאההויהה ורחימו ודחילו איההיוהה ליהדא שם יה
 או"א בוי"ה זו"ן [ע"י שפע א"ס ב"ה המשפע בהם ומיחדם] ביחודא
 שלים יהוה בשם כל ישראל הנה אנחנו באים לקיים מ"ע
 להתפלל תפלת מוסף של ר"ח כמו שתקנו לנו רז"ל עם כל המצות
 הבלולות בה לתקן את שורשה במקום עליון לעשות נחיר ליוצרינו
 ולעשות רצון בוראינו: ויהי נעם ה' אלהינו עלינו ומעשה ידינו
 כוננה עלינו, ומעשה ידינו כוננהו: יאומר החון חצי קדיש :

הקדמה בענין הכתר דר"ח והמסתעף

כתב רבינו האר"י זלה"ה כסה"ק ע"ח שלהי פ"ט משער המוחין
 וז"ל בעמידת לחש דחול הזו"ן לוקחים אחר ופנים דבינה
 דישסו"ת, ובחזרה לוקחים או"פ דחכמה דישסו"ת, ובר"ח במוסף
 הם לוקחים או"פ דכתר דישסו"ת, ואז יכולים להודווג ז"א ברחל
 שאינם מזרווגים רק בהיותם שוים בקומתם עכד"ק והנה פשוט
 וברור מדברי הרב בשהכ"ו ובכ"ט ומבואר בסידור הרש"ש
 בכונת ק"ש ועמידה, דהמשכה חוי"ב דישסו"ת דלחש וחזרה דחול
 הנז' הם חוי"ב דנה"י דישסו"ת ונמשכים לחוי"ב דנה"י דבינה דו"א
 שהוא פרצוף השלישי !

אמנם המשכת הכתר דמוסף ר"ח הנז' צריך לברר באיזה בחינה והנראה מסידור הרש"ש שהוא כתר דנה"י דישסו"ת שכ"ב בסידור בכוונת ק"ש בתיבת אחר, בחול ביוצר דחוי"ב, בר"ח גם דכתר, דנה"י דישסו"ת יעו"ש **וכן מבואר** ג"כ בתיבות ה' אלהיכם אמת ש"כ בר"ח ויום ו' גם דכתר דנה"י דתבונה ובמוסף ג"כ כ' דחוי"ב, או גם דכתר דנה"י יעו"ש מבואר מזה שכתר דר"ח הוא כתר דנה"י דישסו"ת ע"ד כתר דיום ו' שכ"כ בהקרמה עש"ק בכידור דבמנחת עש"ק בחזרה יתשיך גם כתרים דנה"י דישסו"ת עי"ש וכיון שבק"ש בחדא מחתא מחתינהו ודאי דשוין הם אלא שביום ו' הוא כתר דנה"י דפרטות השבוע ודר"ח הוא כתר דנה"י כמ"ש לקמן:

וכן מבואר אצלי בכ"י עמ"ר וצוק"ל בסדר כונות כתר דר"ח לדעת הרש"ש ולה"ה וז"ל ושורש מוחין דלחש דמוסף ר"ח מחוי"ב חוי"ג דכתר דחפ"ד דכתר דנה"י דבינה דזו"ן דא"ק, לחוי"ב חוי"ג דכתר דחב"ד דכתר דנה"י דבינה דזו"ן דאצ"י דאצ"י, ושורש מוחין דחזרת מוסף ר"ח **מחוי"ב חוי"ג דכתר** דכתר דנה"י דבינה דזו"ן דא"ק לחוי"ב חוי"ג דכתר דנה"י דבינה דזו"ן דאצ"י דאצ"י עכר"ק ולה"ה:

והרש"ש ולה"ה בסה"ק נהר שלום [די"ח סע"ד] כ' וז"ל תפלת שחרית דחול הוא בכלים פנימיים דכל העולמות ובה נמשכין **ב' צלמי** המוחין דבינות דכלים הפנימיים דישסו"ת בלחש, **ושני צלמי** המוחין דחכמות דכלים הפנימיים דישסו"ת בחזרה, לפרצופי בינות וחכמות דכלים הפנימיים דזו"ן, ואם הוא יום ר"ח בו נמשכין עוד **ב' צלמי המוחין** דכתרים דישסו"ת בלחש וחזרה דמוסף לפרצופי הכתרים דזו"ן עכר"ק:

ולכאורה מפשטי הדברים משמע שכתר דר"ח הוא דכללות ישסו"ת ולא כתר דנה"י, אך אחר העיון קצת נראה דהא ליתא דהנע עצמך בהא דכתב בשחרית בחול דחוי"ב דישסו"ת היתכן לפרש שהם חוי"ב כפשטן הא ודאי טעוהא היא אלא דר"ל חוי"ב דנה"י וכיון שכן אף אנו נאמר דמ"ש כתר הוא כתר דנה"י דישסו"ת דאם איתא שום הלוקין בעיסתן אז היה לו לבאר

משא"כ השתא שפיר קא סתם שהכל מהנה"י וכן מ"ש בנה"ש [רי"ט ע"ב] דביום ר"ח יכוין כל הנזיל ועוד יכוין לזווג ישסו"ת בכלים דאח' דחב"ד דכתר וכו' גם לזווג ישסו"ת בכלים דאח' דכתר דכתר וכו' כ"ז הוא בכחב"ד דכתר דנה"י דישסו"ת דומה למ"ש קודם זה בק"ש דחול ח"ב, ורק קצר בטובן וסמך על מ"ש בסידור כדרכו בקודש :

וראיה לזה שכן כונת הרש"ש מ"ש בנה"ש [רי"ט סע"ד] וז"ל לפיכך אין מוסף במנחה שהוא הכתר נרנח"י דיחידה אלא בשחרית שהוא בכלים פנימיים שהם בחינת חב"ד נרנח"י דחיה ונשמה ועליהם יבואו מוחין דכתר נרנח"י דיחידה כמוסף עבד"ק מדכתב ועליהם יבואו טבואר שהוא כתר דנה"י דישסו"ת דאי אמרת בשלמא דכתר דר"ח הוא דנה"י א"ש דח"ב דנה"י נתקנים בשחרית דר"ח ובמוסף יהנו עליהם נרנח"י דכתר דנה"י אלא אי אמרת דכתר דר"ח הוא דכללות הבינה קשה מאי ועליהם יבואו דלא קרב זה אל זה, דמוחין דשחרית הם נכנסין בכלים פנימיים ח"ב דנפש דבינה דז"א, והמוחין דמוסף הם נכנסין בכלים פנימיים יחידה דבינה דז"א ובנתיים יש כללות חב"ד חג"ת דישסו"ת שהם המקיפים הכנסין בשבת, וע"כ היותר נראה וישר הוא שכונת הרש"ש על כתר דנה"י דישסו"ת ויבואו על ח"ב דנה"י ממש ובפרט שב"כ בסידור ועוד שהכרח דומר כן שהרי כתר הכללי דבינה דז"א נמשך ביום שב"ק שבאשה רח ניחה נמשך בחב"ד דפנימיות וחיצוניות דתבונה, ובנשמה נמשך בחב"ד דפ"ח דיש"ס יעו"ש וא"כ מאין הרגלים לומר שכתר דר"ח הוא דישסו"ת האמנם עפ"י הנז' א"ש :

וכן הדבר מפורש בס' זמרת הארץ [ד"ג סע"ב] להרב אביגדור זלה"ה וז"ל כל ימות החול המשבת המוחין הם מה"פ נה"י דישסו"ת וגם בר"ח הכתר הוא מזה הנה"י ותחלת ליל שב"ק מתחילין ליכנס הל"מ וכו' עבד"ק, ולפי"ז שהכתר הוא דנה"י אף שבמנחת עש"ק נמשך כתר דנה"י דישסו"ת כנז' נלע"ד שכך הוא הסדר שבשבוע א' שבחדש בחול מהקנים ח"ב דנה"י דאבא דבינה דז"א וביום ו' במנחה ממשיכין גם כתר דנה"י דאבא הנז',

וכן בשבוע ב' בנהי דאימא דבינה דז"א ובשבוע ג' וד' בנהי דז"א דבינה דז"א ובר"ח או ממשיכין בק"ש ובמוסף נהי דאריך שהוא נקרא כתר הכללי נרנחי דיחידה שבפרטות נהי דבינה דז"א ובוזא יבוא הכל על נכון בס"ד ;

ועיין להרב פתח עינים [דס"א ע"א] שמחבאר מדבריו שכתר דר"ח הוא כתר דנהי דהיינו שבחול בלחש נמשך חו"ב חו"ג דבינה דבינה ובחזרה חו"ב חו"ג דחכמה דבינה ובחינת הכתר דבינה וחכמה דנהי הנז' נמשך באחרונה במנחת עשיק ובחינת כתר הכללי דנהי דבינה דז"א נמשך במוסף ר"ח וחי' יעוש"ב :

וכן מבואר בדברי הרב תו"ח [דק"ט סע"א] שכ' בלחש דשחרית נתקנים נהי וחג"ת ובינות, דנהי וחג"ת וכח"ב, דחו"ב דבינה דז"א ובחזרה החכמות שלהם, ובר"ח במוסף הכתר שלהם וכו' וכי' בנהי דחכמה וכתר דחו"ב דבינה דז"א כי החג"ת והכחב"ד שלהם הם נשארין לשבת כנודע עכד"ק מבואר דס"ל שהכתר דר"ח הוא מחלק הבינה דוקא ע"ד החול ועוד שהוא מהנהי שבה יעוש"ש :

וכן דעת הרה"ג מוהר"א ענתבי יצ"ו שבודאי הגמור הכתר דר"ח הוא כתר דנהי דבינה דז"א דהיינו שבארבע שבועות שבחדש נמשך חו"ב דנהי דאז"א חו"ג דבינה דז"א ובמנחת עשיק בשבוע א' נמשך כתר דנהי דאבא וכן בכל שבוע כתר דאותו פרצוף דבינה דז"א וביום ר"ח או נמשך נהי דאריך דבינה דז"א שהוא הנקרא כתר שבנהי והוא הנמשך במוסף ר"ח וכן ראוי לכיון בלי שום פיקפוק ושלי"ב עכד"ק :

וב"ש התו"ח נהי דחו"ב לשיטתיה או"ל דס"ל דויק דכל פרט הם שלמים מצד עצמם, וע"י נתקן רק כהב"ד דכל בחינה וכ"כ בעלי נהר [דכ"א סע"ד] דמ"ש בסידור בכל כונות ובירורים כחב"ד משום שני' דכל בחינה שלמים מצד עצמם משעת התקון וכל מה שאנו מבררים בחב"ד דמלכים וצ"ע ע"כ, ועיין בשכה"ו דרוש ו' דעמידה [דל"ו ע"א] חו"ג כי הנה בהחלה לא היה ז"א רק מריק וכו' והנה אלו הויק איגם צדיכין לבוא ע"י תפלתנו כי מעצמם

מעצמם הם בו אבל התיספה שהם ג"ר הוא ע"י מעשנו ע"כ, ועיין פ"ח משער המוחין ובהגהת השמש שם:

ובעלי נהר אות ליב [ד"ח סע"ד] כי וז"ל דע כי מה שאנו מבררין מהו"ט הוא מכחב"ד שלהם ככתוב בסידור, והטעם

שאינן אנו מבררין ע"י אלא כחב"ד הכוללים דאיתה בחינה ומהקנים אותם אבל לבחינת הו"ק הוא נעשה שלא ע"י וההוא רוחא דיהוב אבא לאימא הוא מעלה מ"ן ומ"ד כנו' בדברי הרב בכ"מ ע"כ, ועיין בזה בשכ"הו דרוש ו' דק"ש [דכ"ג ע"ב] שכתב כן יעו"ש:

איברא דיש לדקדק בדברי הרנ"ה שבאן כי הו"ק נתקנים ע"י הרוחא משמע שהולכין ונתקנים בכל עת וזמן וצריכין

תיקון אך לא ע"י, ובדכ"א כי שנ"ר שלמים מצד עצמם משמע שא"צ להם לא בירור ולא המשכה אף שלא ע"י אלא נתקנו מעת בריאת העולם **ובעין זה** יש לדיוק מדרוש ו' דק"ש למ"ש בדרוש ו' דעמידה הנז' **וז"ל** דמ"ש כי היו שלמים מקודם קאי על ג"ר הכוללים דכל בחינה שכבר נתקנו ע"י המאציל אך מ"ש ע"י הרוחא ר"ל ו"ק הנמצאים בכחב"ד דפרטי פרציפי כח"ב הכוללים דז"א ע"ד מ"ש הרש"ש בק"ש בתיבת שמע ישראל שממשיכין ו"ק דח"ב דנה"י דבינה דז"א **שנעשה שלא ע"י מ"ן כיעו"ש:**

וזמכרה לחלק כן שא"כ איך בליל שב"ק מתקנים ע"י ל' דצלם וכן ביום ש"ק איך מתקנים בלחש וחזרה דשחרית

ו"ק דחכמה הלא כ"ז מכללי הו"ק דכל בחינה אלא ודאי דאחר הפרט האחרון נתפוס כח"ב דעובי ונחלק בהם פרטות ו"ק דג"ר באורך והו"ק הם דח"ב דאוהה בחינה וא"ש הה"ב:

וצריך לידע אימתי נתקנים ו"ק דכתר דנה"י דבינה דז"א שהרי בנה"ש הנז' מבואר דלחש דמוסף הוא תיקון חב"ד דכתר

ובחזרה דמוסף כתר דכתר כיעו"ש, וראיתי בזה להרב הו"ח [דק"ט ע"א] שכי' וז"ל הכתר דר"ח בלחש דמוסף הו"ק, והח"ב בחזרה

דמוסף והכתר בכתר דמוסף וכ"ז בנה"י וכ"ז יעו"ש הרי שהו"ק דכתר הם נתקנים ע"י אלא שזה היפך הרש"ש כנו' אלא שאנכי

הרואה שהו"ק דכתר נמשכין בתיבות שמע ישראל שב"ב בסידור הרש"ש בהמשכת הו"ק די"ש"ס בר"ח גם דכתר וכ"כ בק"ש דקרבות

ובסכ"י כ' בר"ח ויום ו' גם ר"ק דכתר דנה"י, ולפי"ז גם הו"ק דכתר נמשכין ע"י ע"ד ר"ק דחוי"ב דנה"י דימות החול. אלא שרוחא דאימא הוא מעלה מ"ן שהוא זיווג חיצון דאו"א וכמ"ש בדרוש ו' דק"ש יעו"ש ומה שלא ביאר זה הרש"ש בנה"ש נראה שזה פשוט וכמך על המעיין בסידור, ותכלית כונתו לסדר מה ששייך לבחינת הגדלות שנעשה ע"י מ"ן דהפלתנו שהם כחב"ד דכתר דנה"י דבינה דו"א וכ"ד הרה"ג שר"ה יצ"ו והרה"ג מוהר"א ענתבי יצ"ו שהו"ק דכתר דנה"י נמשכין בק"ש:

וַיֵּץ לְשֹׁאֵל אִם שֵׁיךְ תִּיקוֹן הַכֶּתֶר בְּשַׁחֲרִית דְּר"ח אִו רַק בְּמוֹסָף, הִנֵּה מְדַבְּרֵי הָרֶבֶב בְּע"ח הַנּוֹ' שְׁב' וּבְר"ח בְּמוֹסָף לִוְקָחִים או"פ דְּכֶתֶר מְשַׁמַּע שֶׁהַמְשַׁכֵּת הַכֶּתֶר דְּר"ח הוּא נוֹגַע לְמוֹסָף דּוּקָא אֲבָל הַפֶּלֶת שַׁחֲרִית הוּא חו"ב דְּנֵה"י ע"ד יְמוֹת הַחֹל וְנִדְרָשָׁתָּ לְעִצְמָה דְּאֵל"כ מַה זֹאת אוֹמֵרֶת בְּמוֹסָף הֲלֵא גַם בְּשַׁחֲרִית דְּר"ח לִוְקָחִים חו"ב מַחֲלַק הַכֶּתֶר וְלֵא בְּמוֹסָף דּוּקָא וְכֵן מַמ"ש בְּנֵה"ש [דְּר"ח פֶּע"ד] וו"ל וְאִם הוּא יוֹם ר"ח בּוֹ נִמְשַׁכֵּין עוֹד ב' צִלְמֵי הַמּוֹחִין דְּכֶתֶרִים דִּישְׁסוּ"ת בְּלַחַשׁ וְחֹזֵרֶת דְּמוֹסָף לְפִרְצוֹפֵי הַכֶּתֶרִים דּוּוֹן ע"כ, וְכֵן בְּדִי"ט ע"ב כ' וּבְיוֹם ר"ח יְכוּיִן כֹּל הַנּוֹ"ל, וְעוֹד יְכוּיִן לְזוּוֹג יִשְׁסוּ"ת וְכו' בְּכָלִים דְּאִח' דְּחֶב"ד דְּכֶתֶר וְכו' דְּמוֹחִין דְּלַחַשׁ דְּמוֹסָף וְכו' גַם יְכוּיִן לְזוּוֹג יִשְׁסוּ"ת בְּכָל סְ דְּאִח' דְּכֶתֶר דְּכֶתֶר לְהַמְשִׁיךְ הַמּוֹחִין דְּחֹזֵרֶת דְּמוֹסָף ע"כ, עו"כ שֵׁם לְפִיכֵךְ רְאוּי לְהַנִּיחַ תְּפִילִין בְּמִנְחָה דְּיוֹם ר"ח כְּשֵׁאוֹ הַיָּמִים כִּי אֵין חִלּוּק בִּינֵיהֶם ע"כ כִּכ"ז מְשַׁמַּע שְׂאִין שְׂיִיכוֹת לְכֶתֶר בְּשַׁחֲרִית וְזֹלֶת בְּמוֹסָף ר"ח וְשַׁחֲרִית שְׂיִיכָה לְחו"ב דְּנֵה"י ע"ד הַחֹל וְע"ב כ' יְכוּיִן כֹּל הַנּוֹ"ל [ר"ל בְּשַׁחֲרִית דְּר"ח חו"ב דְּנֵה"י] וְעוֹד יְכוּיִן [בְּכֶתֶר דְּנֵה"י] שֶׁהוּא לְצוּרֶךְ מוֹסָף ר"ח כְּמִבּוֹאֵר לְמַעֲיִין:

וְכֵן הָרֶבֶב הו"ח ס"ל שְׂאִין שְׂיִיכוֹת לְכֶתֶר דְּר"ח בְּשַׁחֲרִית כֹּלֵל אֵלֵא הַכֹּל נִתְקַן בְּמוֹסָף וּבְשַׁחֲרִית הוּא ע"ד הַחֹל כְּמִבּוֹאֵר בֵּן לְהַדְיָא כְּדַבְּרֵיו בְּרַף ק"ט פֶּע"א כִּיעו"ש אֵלֵא שְׂאִנִּי כְּעִנֵּי בְּעוֹה"ד לֵא זְכִיתִי לְהַבִּין דְּכִי דָאִם בְּשַׁחֲרִית נִתְקַן חו"ב דְּנֵה"י כִּימֹת הַחֹל הֲלֵא מוֹדַעַת זֹאת מ"ש בְּנֵה"ש [דְּט"ל ע"ג] דְּבִאֲרַבַּע שְׁבֻעוֹת שְׁבַחֲרֵשׁ נִתְקַנִּים ד' פִּרְצוֹפִים או"א וּוּוֹן וְכֹל שְׁבֻעַ יֵשׁ בּוֹ ו' יָמִים

לתקן הו"מ דכ"א מאו"א חו"ן דאותו קצה השייך לחדש ההוא וא"כ מה הם החו"ב הנתקנים בשחרית דר"ח ולאיוה בחינה הם שייכים דבכ"ח ימים שעברו כבר נתקנו או"א חו"ן ובוה צל"ע עד יערה עלינו רוח ממרום, ויאיר עינינו בתורתו אכ"ר :

ובשחל ר"ח ב' ימים ג"כ יש לשאול מה היא הכונה ביום ב' בין מצד שחרית דשני הימים ובין מצד הכתר דשני הימים והרה"ג שר"ה יצ"ו ס"ל בזה דאפשר שיום א' הוא בפנימיות ויום ב' בחיצוניות כמו בר"ה והטעם שכיון שספק הוא אם נראה החדש יהיה טעמו כמו בכסא ליום חגנו או אפשר כיון שהוא תקנת ריב"ז א"כ יהיה יום א' דאורייתא ויום ב' דרבנן עכר"ק, וכן ס"ל להרה"ג מוהר"א ענתבי יצ"ו שכיום א' נתקן חו"ן הגדולים דיעקו"ר שהם נקראים דאורייתא וביום ב' יעקו"ר דיעקו"ר שהם דרבנן עכר"ק :

ובענין שחרית דר"ח שנתקן חו"ב למי שייכים מו"ר הרה"ג שר"ה יצ"ו ס"ל הכי בסדר: כונת ר"ח כי בארבעה שבועות שבחדש נתקן ז"מ דאו"א חו"ן כנודע ויום ר"ח שהוא אריך מבררים כל ז"מ דאריך ביום אחד או בשני ימים כשהחדש מלא כמו שמבררים במשך שבוע א' ותיקון חו"ן דאריך בר"ח באופן זה כערבית דר"ח כלי חיצון דבינה דנה"י דבינה דחו"ן דא"א דאותו קצה שבחדש והמשכת המוחין בק"ש ובעמידה דערבית מלובשים בצלם דכלי חיצון דבינה דנה"י דבינה דישסו"ת דא"א לכלי חיצון דבינה דנה"י דבינה דחו"ן הנז' ובמנחה דיום ר"ח מכלים אמצעיים דחו"ב דנה"י דבינה דישסו"ת דא"א לכלים אמצעיים דחו"ב דנה"י דבינה דחו"ן הנז' ובשחרית לחש וחזרה המשכת המוחין מכלים פנימיים דנה"י דבינה דישסו"ת דא"א לכלים פנימיים דחו"ב דנה"י דבינה דחו"ן דא"א ובמוסף לחש וחזרה אחר שהמשכנו הלי"ט הכוללים דכ"ד שעות ע"י ברכת כהנים שהם נמשכים אחר המשכת כלים פנימיים דצ' דצלם כמ"ש בנה"ש ד"ג סע"ג כסדר שאר הימים אח"ב אנחנו מכוונים בלחש וחזרה דמוסף להמשיך הכתר דנה"י דבינה דישסו"ת דא"א לכתר דנה"י דבינה דחו"ן דא"א והו"ק דכתר דהבונה נמשך בק"ש בתיבת אחד והג"ר וצלם דיש"ס דחב"ד

דחב"ד דבתר נמשך בלחש דמוסף והג"ר וצלם דישי"ס דכתר דכתר
נמשך בחורה דמוסף :

ובערבית דליל שב"ק כשחל ר"ח בשבת ע"י התפלה וברכת
מעין שבע והקידוש נמשך ה"פ חג"ת דבינה מה"פ
חג"ת דישסו"ת דא"א לה"פ חג"ת דזו"ן דא"א וכיום השבת באשה
ריח ניחח ובנשמת נמשך ה"פ כחב"ד דבינה דישסו"ת דא"א לה"פ
כחב"ד דבינה דזו"ן דא"א, ובלחש וחורה דשחרית ובלחש וחורה
דמוסף נמשכין ה"פ חב"ת דישסו"ת דא"א שהם נקראים או"א
עילאין דא"א [מלובשים בה"פ ישסו"ת שהיה להם מקודם] לה"פ
חכ"ת דזו"ן דא"א ובמנחת יום שב"ק נמשכין בלחש הנה"י דכתר
דישסו"ת דא"א ובחורה חג"ת דכתר דישסו"ת דא"א שנקראים
עתה א"א [מלובשים בפרצופים שהיה להם מקודם] לה"פ נה"י
וחג"ת דה"פ כת"ר דזו"ן דא"א :

ובר"ח כשחל בחול צריך לכיון במוסף בין בחו"פ דפנימיות
ובין בפנימיות דחיצוניות כמו שמצינו בר"ה שבפרצוף
בינה דזו"ן אנחנו מכונים בלחש וחורה דשחרית גם פנימיות
דחיצוניות **והפרש** שבין ר"ה לימי החול הוא זה שבחול מכונים
במקיפים דאימא לחוד ובר"ה מאו"א וא"כ כיון שבר"ה בשחרית
מכונים כל ה"פ בינה ואפ"ה מכונים בפנימיות דחיצוניות כ"ש
בר"ח דחול שהכתר דמוסף הוא כתר דנה"י דבינה :

א"ה וכן הוא בסידורי הרש"ש שכי בק"ש נבי שלש בח"י המוחין
דפ"ח דפנימיות ופנימיות דחיצוניות בר"ח גם דכתר יעו"ש
והכתר הוא שייך למוסף כנודע **איברא** דמ"כ בסכ"י שבר"ח במוסף
יכוין גם בפנימיות דחיצוניות וזלה מקיפי דהפלין כיון שאין מניחין
הפלין ע"כ וכ"ד הרה"ג מוהר"א ענתבי יצ"ו ועיין פתח עינים
דכ"ד ע"ב שכי דלא כ' בפנימיות דחיצוניות גם דכתר יעו"ש]

נמצא שמה שמכונים בכל שבוע מדי שבועות של כל חדש,
דהיינו ז' ימים דשבוע א' לתקן ז"מ דזו"ן דאבא דאותו
קצה שבוע ב' ז"מ דזו"ן דאימא שבוע ג' וד' ז"מ דזו"ן דזו"ן
והוצרך לכל פרצוף ז' ימים בו ר"ח שהוא זו"ן דכתר שהוא אריך
דאותו. חדש נבררין כל הז"מ ביום א' או ב' כשהחדש מלא א"כ

נמצא דר"ח בין שהוא יום א' או ב' ימים הוא נדרש לעצמו בזמן דכתר, נשאר לנו כ"ח ימים שהם כנגד חו"ב תו"ם דאותו חדש:

וסדר בירור של כל פרצוף מד' פרצופים ער"ו יום א' של השבוע חסד יום ב' גבורה וכו' כמ"ש בסידור בין כשחל ר"ח ביום שבת שאז סדר ז"מ דפרצוף אבא וכו' ע"ד ימי השבוע ובין כשחל באמצע השבוע הסדר הוא כן למשל **כשחל ר"ח ביום ד'** שהתחלת בירור זו"ן דאבא מיום חמישי, אז ביום ה' יכוין לברר שמלה דז"מ אבא ביום ו' שאור ביום שבת בעל חנן ביום א' בלע ביום כ' יוכב ביום ג' חשם וביום ד' הדר בן בדר הרי נגמרו ז"מ דזו"ן דאבא וביום ה' מתחילין ז"מ דזו"ן דאימא ביום ה' שמלה דאימא וכו' הכל ע"ד הנז' שסדר ז"מ דכל פרצוף עפ"י סדר ימי השבוע ולעולם יום א' חסד ב' גבורה וכו' וכמ"ש בסידור הרשיש ולה"ה עכר"ק הרב שר"ה יחשל"א:

וכתוב בנה"ש (ד"ט ע"ב) זו"ל, והנה נודע כי כלים אמצעיים הנתקנים במנחה דכל יום אעפ"י שהם כלולים מהנ"ל הם בערך החג"ת שהם הוי"ק נרנח"י דרוח בערך הכ"ד שעות ולפיכך אין מוסף במנחה שהוא הכתר נרנח"י דיחידה, אלא בשחרית שהיא כלים פנומיים שהם בחינת חכ"ד נרנח"י דחיה ונשמה ועליהם יבואו מוחין דכתר נרנח"י דיחידה במוסף וא"צ לכוין בק"ש דשחרית ר"ח להמשיך הוי"ק דמוחין דחכ"ד דכתר, ודכתר דכתר, בכלים אמצעיים רק הוי"ק דמוחין דבינה ודחכמה כסדר שאר הימים כנז"ל **ולפיכך** ראוי להניח תפילין במנחה דיום ר"ח כשאר הימים כי אין חילוק ביניהם שאין המוחין דכתר מתפשטין בכלים אמצעיים כי כל עצמם הם בבחינת ו"ק דכללות היום כנז"ל **אבל קודם מנחה** נראה שאין להניח לפי שעדיין הרשימו דמוחין דכתר קיים זהו מקצת הטעם הפשוט שאיני מניח באמצע היום דר"ח ומניח במנחה עכר"ק ולה"ה:

המעוין יראה מה שיש ללמוד מדב"ק אלה, והנה מ"ש בעמוד ס"א דבליל ר"ח יכוין להמשיך גם כתר הכללי דנה"י דישסו"ת שהכונה היא להמשיך כלים חיצוניים דכתר בק"ש ונכתב

זה עפ"י מ"ש בסכ"י וכ"כ בסידורים כי בק"ש דערבית בתיבת ישראל בהמשכת מוחין דיש"ם דחיצוניות ברי"ח נם דכתר יעו"ש, ונראה שס"ל דיש לכוין בכלים חיצוניים דכתר בערבית, אך לענ"ד זה אינו ואין לכוין בזה דהא אפילו במנחה כי הרש"ש שאין לכוין בכתר כיון שמנחה היא בכלים אמצעיים אי"כ כ"ש וק"ו בערבית שהיא בכלים חיצוניים שאין לכוין בכתר כלל וכ"ד הרה"ג שר"ה יצ"ו שאין לכוין בכתר בערבית אלא שיש לקיים הכונה דכתר ר"ל שבערבית נמשך מכלי חיצון דבינה דנה"י דבינה דישסו"ת דא"א לכלי חיצון דבינה דנה"י דבינה דו"ן הנז' ע"כ, וע"כ נראה שמי"ש בסכ"י בתיבת ישראל דערבית ברי"ח גם דכתר הוא ט"ס ואין לכוין בזה והיעב"א :

מוסף לראש חדש

כתוב בסידור טוהר"א משעאן ולה"ה וו"ל במוסף דרי"ח יכוין מתחלת העמידה עד ברכת סגן אברהם כמו תפלת שחרית סמ"ש אלא שבלחש יכוין להמשיך המוחין מנה"י דחב"ד דכתר [דנה"י] דישסו"ת ובחזרה מכתר דכתר דישסו"ת :

ולהיות שלא יש אמצעיות במוסף ר"ח לכן כשחוזרין המוחין ליכנס בז"א בכריעות דסגן אברהם, המוחין דאח' ופנים דפנים נמשכין עד סוף הקו ההוא, דהיינו בסוף ברכת אבות קו ימין דא"פ דפנים נמשך בתח"ן דחב"ד חג"ת נה"י, ובגבורות נמשך קו שמאל כבג"ה דחב"ד חג"ת נה"י, ובקדושת ה' נמשך קו אמצעי ברת"י דחב"ד חג"ת נה"י [כמו שמסודר בעמידה השכת להרש"ש] :

ובקדושת כתר נלע"ד דהכונה היא להמשיך קדושה מחב"ד דדעת התחתון דלחש וחזרה דמוסף ר"ח ליעקב ורחל דפרצופי לחש וחזרה :

ובתיבות כתר יתנו לך וכו' צריך לכוין בדרך כללות להעלות החג"ת דלחש וחזרה לחב"ד שלהם לקבל שפע ולהורידם עם השפע למקומם ולחמשיך מהם בתיבות קדושה לך ישלשו לנצח הוד יסוד כסדר כונת קדושת שחרית עכד"ק :
וכזה

חלק ראשון

שחרית דחול לאה וישראל אב"א. ויעקב עם רחל פז"פ. רק שיטקב יורד
בנלח. ורחל עולה בהוד.

מנחה דחול הנה לאה מזדווגת עם ישראל מחזה ולפילא פז"פ. ולכן יש
הסעוררות דינים. ורחל היא אב"א. אב"א עכ"ז נגדלת כל אחורי
ישראל. והיא אב"א עם יעקב וישראל.

ערבית דחול רחל להקטין עלמה להיות אב"א עם יעקב לבדו, והזיווג
בעמידה יעקב ולאה וזה נמשך עד חלות.

חצות לילה לאה נגדלת פז"פ ונמשכת עד כל שיפור יעקב בכל פרלוק
הז"א. ורחל יושבת תחת המטה בעולם הצריחה.

ערבית שבת רחל ויעקב פז"פ בסוד כל נה"י דז"א. ובחי' זו גדולה
יותר מחפילת ערבית דחול. ואחר ערבית עולה רחל בהיכל
הבינה אימא ולהגדילה. ולאה עם כל הז"א פז"פ עם ישראל ויעקב כמו בחול
אחר חלות.

חצות לילה לאה עולה למעלה בהיכל הבינה. ורחל יורדת פז"פ עם יעקב
וישראל ואז הכל רחמים גמורים.

שחרית שבת ז"א עולה ג' דרגין נה"י דאז"א. ואז הנוק' עולה אוחס
בנה"י שלו. וזהו בלחש. והיינו נה"י במקום חג"ת שלו.

חזרה עולה הז"א ג' דרגין חג"ת דאז"א. והנוק' עולה אוחס בנה"י שלו שהם
במקום חז"ד שלו.

מוסף שבת ז"א עולה ג' דרגין חז"ד דאז"א. והנוק' עולה אוחס בנה"י
שלו שהם במקום נה"י דאז"א.

חזרה ז"א עולה בכתר דאז"א. והנוק' עולה בג' קק"ק לחג"ת דאימא. ובחי"ה
מקום כבודו לחז"ד דאז"א. ונמלא הם שוים בכל קומת אז"א. ולכן
הזיווג אז במוסף שהוא יסוד.

מנחה ישראל חלי פרלוק ז"א ולאה עמו עולים עד מולא דעתיקא הי"ג לבד
ורחל ויעקב למטה בנה"י דז"א שהם במקום חג"ת דאבא :

חזרה ישראל ולאה עולים לתיקון הח' דדיקנא נולר חסד. ורחל ויעקב לחז"ד
אבא ששם עתה נה"י דז"א. וצריחה במקום אימא. וילירי במקום ז"א.
ופשיה במקום הנוק'.

ברכת הדבנה בר"ח אנו אומרים ברכה זו לפי שהיא מתחדשת. ולפי שהיא
יולאה בת"ת שלו נק' טערת הפארת. ומדלגת נה"י ועולה בחג"ת.

שחרית ר"ח עולה המל' עד הנלח לכן אומרים יעלה ויבא צרלה שהוא נלח.
חזרה מאירים זה חסד וגבורה. אח"כ אנו אומרים הלל להאיר לה מי"ג ת"ד.
ועלייה זו ראשונה עד חג"ת דז"א :

סידור תפלה להרש"ש

מוסף עולה רחל עד חכמה ובינה דו"א.

חזרה בקדושת כתר עולה עד כתר דו"א ואז הכ שוים. גם נמשך לה שפע מעתיקא קדישא

שבת ור"ח היא עולה ומשתווים אליו ושניהם משתמשים בכתר א' ואין לומר לו"ץ כי יש בה כח זכר ונקבה להיוחס יושבת במקומו אחר שהוא עולה במזלח בלוחו מליחות שהניח הז"א לתתא :

חנוכה היא יונקת מסוד ע"י עלמה כי תקנו מתתיהו. ולא ע"י יעקב. והו החוספת קדושה שיש לה :

פורים בוקע יסוד דאבא לחוץ מיסוד רחל וה"ם המגילה שעולה ג' הווי"ה שהם ביסוד הנז' וה"ם מרדכי שהוא יסוד דאבא :

הי"ט נקראים מקראי קדש שהם באימ' ולא קדש ממש אבא :

פסח זליל פסח פלחה פכ"פ ולכן יש הלל גמור כי יש זיווג. וחקף חוזרת אב"א ואסור בזיווג אעפ"י שיש למעלה זיווג אמנס הוא שלא על ידינו ולפיכך אסור בזיווג :

עומר מפסח עד שבועות נכנסין כל המוחין בז"א והגדילו זו"ן בכל קומת או"א עילאין אך הכתר שלו שהוא מן א"א עלמו זליל שבועות הוא נמשך לו.

ליל שבועות בקריאת ליל שבועות נמשך כתר לז"א מא"א עלמו. ובזוקר עם המבילה נמשך לנוק' דו"א כתר מן החסד היורד מלמעלה שהוא

חלי חסד שבת"ת. וזוה נחקן כתר לזו"ן. ובשעת התפילה נעשה הזיווג להשפיע טובו. **ר"ה** סוד הנסירה כמו בתחילת הצריחה ממש, קודם ערבית בחינתה בצריחה. ובערבית עולה עד הגבורה שבו"ק עלמה שבאלי'. וזו"ן משתמשים בכתר א'.

שחרית לחש עולים שניהם בגבורות שבו"ק הזכר עלמו.

חזרה עולים שניהם בעטרא דגבורה מתרין עטרין שבדעת שלו. ולפולס כל סוד חזרה היא בסוד האבות שהם חג"ס והם עולים למעלה במוחין ובינה.

מוסף עולם שניהם זו"ן בגבו' שבו"ק הבינה או בהוד הבינה.

חזרה עולים שניהם צבינה שביה מייסוד גבו' דא"א. או שניהם בגבורה דבינה :

מנחה לחש חוזרים שניהם בגבו' דשש קלוותיה.

חזרה עולים צבינה שבמלכות.

ליל ב' דר"ה כבר נכנסו כל מליחות הדינין שיש מראש הזכר עד חלי ס"ת שלו. והם נחונים בראשה :

יוה"כ המל' עולה עד אימ' ומתחברים ב' הנוק' לוקחת ביום זה הה"ג פ"ר וז"א כ"ו הרי הארת לזו"ן והזיווג נמשך מנ"ה של בינה :

ערבית אנו מטלים מ"ן למל' שבבינה :

שחרית לחש לגבו' דבינה. **חזרה** לדעת של בינה.

ומקיפים לפנימיות העסיה ולהטלות פנימיות העסיה ולכלול ולטלות עמהם חילוניות דעשי"עם פנימיותמקיף לילירה לחקן חילו' ופנימיו' דפנימיו' דעשי' דאבי"ע בצובי. ולהטלותם עם פנימיו' וחילוניות דחילוניות הנהקן ע"י מלות מעשיות. ויאמר

הקרצנות ויכוין כי הסיכלות הטולים בקרצנות הם הכלים חילוניים דז"מ דכ"א מו"מ.
א' דמלך א' בלע דכולם. **יוס ד' דמלך ד'** הדר ו' דוד דכלום.
ב' דמלך ב' יוצב דכולם. **יוס ה' דמלך ה'** דשמלה דכולם.
ג' דמלך ג' חושם דכולם. **יוס ו' דמלך ו'** שאול דכולם.
ז' דמלך ז' בעל חקן דכולם.

*** יכוין** לזווג כחצ"ד דע"י ודא"א ודא"א ודא"א דעסיה דאלי' המלובשים צפרנוף שכנגדם בעשי' ולהמשיך מהם נרנח"י דנח"י דנפש מוחין פנימים ומקיפים לכלים חילוניים דזו"ן דכ"א לצרר צירורי כלים חילונים כחצ"ד דמלכים דכ"א מהם ולהטלותם עם פנימיות העסיה ונפש שלו. ולכלול ולטלות עמהם חילוניות העסיה פנימים ומקיפים לילירה דרך היכלי ז"א דעסיה כז"ל דכ"א מהם להטלותם מהיכל להיפל עד הילירה. וזה ע"י הקרצנות.

ויאמר הקרצנות לחקן פנימיות וחילוניות דפנימיות דעשי' דאבי"ע בצובי להטלותם עם פנימיות וחילוניות דחילוניות הנהקן ע"י מלות מעשיות

ויכוין עלמו להחפלה בהכרעה ובקול נמוך ובשמחה ולא בעלבות ומחוך הספר ויבסס הכל עיניו צו. וכל דבר שישתכל יכוין שעיניו הם סוד חו"צ. וכל

פסוק שצחפלה יאמרנו בטעמים הראויים לו. וכדי שתחול עליו קדושה. עליונה ותחת לו כח לקשור העולמות בהפלתו יעשה עלמו כסא לקדושה. ויחשוב כי

ראשו כסא להויה בניקוד קמץ. וב' מוחין שבו הם סוד י"ה שהם צחו"צ צימין שבהם יכוין להויה בניקוד פתח ובשמאל בהויה בניקוד לירי. ולעיניו יכוין כי עי"ן

הוא מספר ה' הויות ומפני שפתה בעסיה יכוונס במילוי ההין. ולאזני יכוין און שהוא ס"ג חוץ מה' אחרונה שהיא בהי"ן. ועי"ז ישמע איוו קדושה עליונה

ובמיסם יכוין שמספרו ס"ג אולי ידית צו ריה קדושה. ולפה יכוין שמספרה ס"ג וב"צ אותיות שבחמש מילאת שיואלת ממנה אולי יסיג לרוח ה' שידבר צו ולב'

זרועות יכוין לב' הויות בניקוד סגול לימינו ובניקוד שבל לשמאלו. ולגופו הוא סוד ו' של שם שהוא ז"א יכוין הויה בניקוד חולם. ולב' ירכותיו יכוין לב' הויות

א' בניקוד חיריק לימין וא' בניקוד קבוצ לשמאלו. ולצדיתו יכוין הויה בניקוד שורק וא"ו. ולעטרה שלו והיא סוד ה' אחרונה של שם שהיא מל' יכוין הויה

צני' לצחות. וכל אלו הכוונות של ההויות הם בפנימיותו אבל בחילו' כללם אלהים עשה אותו, כי ה"א שבו היא גולגלתא כתר, והל' ג' מוחין חצ"ד, וד' ה"ק

מחסד עד הוד שמחפשים בהם המוחין הנו', והי"ה ה"ם צדיתו ומחפשים צו כללות המו' והם' היא עטרה שלי שהיא מלכות ומחפשים צו כללות המוחין :

יכוין

*** א"ה** כן כסוב בכל הסידורים ולא יותר וכן המנהג בק"ק צים אל יכב"ץ לכוין כמ"ש כסוב כאן אבל ציטצותיו ישיבת רחובות הגהר יש מהרצנים שמכונים כמ"ש כסוב צם' נה"ש די"ט ע"ד ע"ש ויש מכונים כמ"ש כאן והבוחר יבחר ועיין צם' עלי נהר ד"ח ע"ד צאות ל"צ ע"ש.

סידור תפלה להרש"ש

זיווג מקיפי או"א

איהיהיוהה

יוד הי ואו הי
אימא

יוד הי ויו הי
אבא

יוד הא ואו הא
דעת

להמשיך

ג' מקיפים שהם ג' מילויי ס"ג הגמשכים מזיווג דמקיפי או"א הגז"ל מחג"ס דאימא (ובר"ה יכוין דאו"א)

וד י או י

וד י או י

וד י או י

להמשיך

מקיף א' מאימא ע"ג ד' מקיפים הגז' ומקיף מאבא ע"ג מקיף דאימא. מקיף דקולא דשערי דא"א אחורי העורף דז"א.

חילוניות דפנימיות

אלהי אברהם

פנימיות דפנימיות

מקיפים דאו"א דחמ"ן

אהיה אהיה

יהוה יהוה

אֵהְיֶה אֵהְיֶה

יְהוָה יְהוָה

אהיה אהיה

יהוה יהוה

אהיה

פ"ט דגלח דאבא (ח) ב

יהוה

וד י יו י

אהיה

זה קודם תכוין. פ"ע דגלח דאימא (ב) א

יהוה

ג' כלי חכמה

יוד הי ואו הא
יהוה יהוה
יוד הא ואו הא

להמשיך מ"ו ללאה היולאת מהארת עטרת יסוד

דאבא שביסודו ממות חכמה דאבא. וד י ין י פנימיו'

לחח"ן דפר' אמלעי דחכמה
דכתר דבינה דחילוניות
דפנימיות דמ"ה וצ"ן דז"א

(א) א"ה צם"ה כ"כ יכוין להעלות צ"פ דחסד דז"א ולחברם עם פ"ט דגלח דאבא ועי"כ נעשה חכמה דמ"ה דז"א מג"פ: (ב) א"ה צם"ה כ"כ יכוין להעלות צ"פ דחסד דז"א ולחברם עם פ"ע דגלח דא"י ועי"כ נעשה חכמה דז"א דצ"ן מג"פ.

סידור תפלה להרש"ש

ס

פנימיות דחילוניות
מקיפין דתפילין דחח"ן דחכמה

וּד י אֱו י דמקיפי חג"ח
וּד י אֱו י דמקיפיש שבח"ח
ה מחב"ד הפנימיים
י מקולא דשערי דא"ח

וּד י אֱו י אֵל מקיף דחסד דא"י מחוץ למלח דז"א מקיף לחכמה דז"א.
ן דעת עליון וג' יודין שקבל מחב"ד דמקיפיש שבח"ח לחח"ן דפר' החילון דז"א.
י חכמה ה לחח"ן בג"ה דת"י דז"א פסיעה למל' מנקב ימין דחוטם
י חסד
י נלח א לתרין תפוחין וחוטמא דנוק' לשפה העליונה נלח דפה דז"א.

אלהי יצחק

פנימיות דפנימיות

חילוניות דפנימיות
מקיפיש דאז"ח דבג"ה

אֵהיה אֵהיה

יְהוה יְהוה

אֵהיה אֵהיה

יְהוה יְהוה

אֵהיה אֵהיה

יְהוה יְהוה

לבג"ה דפר' חמלעי דחכמה
דכח דבינה דחילוניות
דפנימיות דמ"ה וצ"ן דז"א.

אֵהיה

פ"ח דהוד דאבא (ח) ב

יְהוה

וּד י יו י

אֵהיה

פ"ע דהוד דאימא (צ) א

יְהוה

ג' כלי בינה

אלף אלף הא אלף הא

יוד אלף הא יוד הא

אלף הא יוד הא

א ה י ה

לכמשיך מ"ו ללאה היולאח מהארס עמרתיסוד
דאימא שביסודה ממות בינה דאבא. וּד י יו י

מקיפי דתפילין דבג"ה דבינה

פנימיות דחילוניות

וּד י אֱו י דמקיפי חג"ח

וּד י אֱו י דמקיפי' שבח"ח

ה מחב"ד הפנימיים

י מקולא דשערי דא"ח

וּד י אֱו י אֵל מקיף דגבו' דא"י מחוץ למלח דז"א מקיף לבינה דז"א.
ן לדעת עליון וג' יודין שקבל מחב"ד דמקיפי' שבח"ח לבג"ה דפר' החילון דז"א.
י בינה ה לחח"ן בג"ה דת"י דנוק' פסיעה למל' דמל'. מנקב שמאל דחוטם
י גבורה

י הוד א לחג"ח דנוק'
לשפה התחתונה הוד דפה דז"א
ואלהי

(ח) א"ה צס"ה כ"כ יכוין להעלות צ"פ דגבו' דז"א ולחברס עם פ"ח דהוד
דאבא ועי"כ נעשה בינה דז"א מג"פ: (צ) א"ה צס"ה כ"כ יכוין להעלות צ"פ דגבו'
דז"א ולחברס עם פ"ע דהוד דאימא ועי"כ נעשה בינה דז"א מג"פ:

ע"י הנסירה, כי לצורך זיווג יעקב ורחל אינם נכנסים בנוק' אלא נה"י דאימא, נה"ר. ועיין כלל ק"כ בחסדי דוד. (מע"ח השד"ה).

[ק"א ע"א] ד"ה איך החו"ג שבנה"י דאימא כולם הם בחינת ב"ן וכו'. נ"ב, נלע"ד זה מדבר בזיווג החילוף הכללי דאו"א לתת מוחין לזו"ן לצורך הולדת קין והבל כנו"ל פרק ד' משער אנ"ך שנה"י דאימא אחר החילוף הם מ"ה וב"ן דב"ן, מו"ר השד"ה. (מע"ח הראמ"ע).

ד"ה ה"ג דמ"ה דם טוהר וכו'. נ"ב, מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן, זהו בזיווג זו"ן הגדולים, נה"ר. (מע"ח השד"ה).

ד"ה בר"ח במוסף הם לוקחים אחר ופנים דכתר וכו'. נ"ב, ביום ר"ח אנחנו מתקנים פרצוף הא"א דאותו חודש, כי בכללות ד' שבועות נתקנים ד' פרצופים שהם או"א וזו"ן, וכיום ר"ח הכתר שהוא הא"א. ואעפ"י שביום ר"ח אנחנו מכוונים שנתקן כתר דנה"י דבינה דז"א, ולא כתר הכללי, וכן ג"כ בחזרת מנחת ע"ש נתקן ג"כ כתר דנה"י דבינה דז"א, יתבאר לקמן בעז"ה. **והסדר** האמיתי הוא כך, והוא כי בשבוע הא' דאותו חודש נתקן פרצוף אבא שיש בו ה' פרצופים א"א ואו"א וזו"ן שהם כתר וחז"ב וחג"ת נהי"ם, הזו"ן דה' פרצופי זה נתקן ע"י המאציל העליון, והבינה שלו בחול, והחכמה שלו בשחרית ומוסף דשבת, והכתר שלו במנחת שבת. **והבינה** שלו שנתקנת בחול לא כולה, כי אם הנה"י של ה"פ הבינה, והוא כי בכללות ד' מעשים יפנה ויטול וי"ח ברכות השחר וציצית ותפילין נתקן

וממ"ה וב"ן דב"ן וכו'. נ"ב טעם שנשתנה אבא מז"א להיותו כלול רק ממ"ה ואילו ז"א כלול ממ"ה וב"ן, הענין הוא שאבא מלביש לחסד דא"א, וחסד דא"א ימין שלו מ"ה וב"ן דמ"ה ושמאל דחסד מ"ה וב"ן דב"ן. ודוגמתו אבא הפרטי המלביש לימין דחסד דא"א יש בו מ"ה וב"ן דמ"ה דוקא, ואימא הפרטית המלבשת לשמאל דחסד דא"א יש בה מ"ה וב"ן דב"ן דוקא. אבל הז"א מלביש על כל הנה"י דאו"א, ר"ל ימין ושמאל, ומקבל המוחין מימין דאבא שהוא אבא, ומשמאל דאבא שהיא אימא, לכן יש לו מ"ה וב"ן דמ"ה ומ"ה וב"ן דב"ן. אבל אבא שהוא בימין דחסד דוקא לכן הוא מ"ה וב"ן דמ"ה דוקא, וכן אימא בשמאל דחסד דוקא לכן היא מ"ה וב"ן דב"ן דוקא. והתפשטות המוחין בז"א הוא באופן זה, מ"ה דמ"ה בפנים דימין דז"א, מ"ה דב"ן בפנים דשמאל, ב"ן דמ"ה באחור דימין, ב"ן דב"ן באחור דשמאל. עיין בהגהת השמ"ש שער כ' פ"ט ותבין, מהרה"ג שד"ה נר"ו. (עפ"י שערי רחמים ח"ב שאלה ש"ס).

בשמ"ש אות א' ד"ה והיא מלבשת לז"א כסדר התלבשות ז"א לא"א וכו'. נ"ב, לאו דווקא, אלא מאחוריו^מ. (מע"ח השד"ה).

[ק' ע"ד] ד"ה לכן צריך שיצאו משם וינתנו בתוכה ממש בעת הנסירה וכו'. נ"ב, וזה לצורך זיווג זו"ן [הגדולים] כשנכנסין בנוק' נה"י [דאו"א], נה"ר. (מע"ח השד"ה).

ד"ה והיא קבלה תחלה גבורות דמ"ה דב"ן דרך מסך מז"א וכו'. נ"ב, קודם הזיווג לא

מ. א"ה ימ"ה יצ"ו: ישנם סוגיות שבדברי הרב והרש"ש ו"ל המוכיחות שמלבשת לז"א לתנה"י שלו סכל צדדיו וסביכותיו, ממש כהתלבשות ז"א לא"א. עיין להרב בית לחם יהודה (שער א' פ"ד דף ד' רע"ב) ולהרב שפת אמת (שער מ"ב רפ"ג), ומ"ש בספר צדק ושלוש (שאלה י"ב עמוד י"ח בנד"מ). ועיין בהקדמת רחובות הנהר (דף ז' ע"ד).

וכו'. נ"ב, בעץ חיים כת"י הגהה זו היא מהשמ"ש זיע"א, עיין באש"ל על אוצרות חיים שער או"א פרק א' אות א' שתירץ שם, וכן מדוייק משער אנ"ך פרק ח' בהגהת השמ"ש שכתב שם עליון ותחתון לא גרסינן. (מע"ח הראמ"ע).

בהגוב"י אות ז', נ"ב, זה הצ"ע כבר [תירץ] אותה בשמ"ש שער [אנ"ך] פרק ו'. (מע"ח השד"ה).

[ק"א ע"ב] ד"ה וכוה אפשר לתרץ וכו' בחטא אדה"ר לא נכנסו בו רק מוחין דאמא לבד וכו'. נ"ב, עיין שער המצוות פרשת שופטים דף מ"ט בדפוס החדש, ששם כתב להדיא שגם מוחין דאבא נכנסו, ומפני זה הרש"ש ז"ל כשער אנ"ך פרק ז' לא כתב כדברי הרח"ו שבפרקין עי"ש. (מע"ח הראמ"ע).

בהגוב"י אות י"א. נ"ב, ועפ"י דרוש הדעת שכתב שם שחוב"ב חו"ג שבכתר שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק' נקראים חב"ד ונקראים בכלל כתר, א"כ הכל אחד, חוב"ב חו"ג שבכתר פעמים קורין אותם חב"ד ופעמים קורין אותם כתר, חוב"ב חו"ג שבכתר. והוכאה בנה"ש דף ז' ע"ד ד"ה זה הכלל וכו'. השד"ה ז"ל. (מע"ח הרי"מ).

פרק יא

[ק"א ע"ג] ד"ה ואחוריים שלהם אפשר שיהיו שמות פשוטים וכו'. נ"ב, עיין שער חיצוניות ופנימיות דרוש ט"ו בסופו שכתב שם"ג וקס"א [הם] אחוריים דישסו"ת, הנה"ר. (מע"ח השד"ה).

ד"ה תחילה היה ז"א ו' מלכיות וכו'. ר"ל שהכלים הם כתרים דמלכיות שהוא אחד מעשר מהאורות, ועיין שער מטי ולא מטי פרק א', ושער חיקון הנוק' פרק ב' אות ט',

החיצוניות דחב"ד חג"ת נהי"ם דחוב"ב דה"פ נה"י, שהם החיצוניות דלו"ח, וע"י הדיבור של התפילה נתקן [פנימיות] החב"ד חג"ת נהי"ם דחוב"ב דה"פ נה"י דבינה, והכתר דנה"י נתקן בחזרת מנחה דע"ש, [והחג"ת] דה"פ הבינה ע"י קבלת שבת וק"ש וערבית וקידוש דליל שבת, [והכתב"ד] דה"פ הבינה בשחרית שבת עד נשמת, ועתה פרצוף הבינה נשלם. וע"י שחרית ומוסף דשבת נתקנים ה"פ החכמה דאותו שבוע, דהיינו בשבוע א' דאבא. וכמנחת שבת החג"ת ונה"י דה"פ הכתר דאותו שבוע. והכתב"ד דכתר זה נתקן אפשר עם הכחב"ד דכתר הכללי דאותה שנה בלילה וביום שבועות כמוסף. והכתר הנתקן בר"ח שכתבנו לעיל שהוא כתר דנה"י, אין פירושו כתר דנה"י, אלא פירושו הוא הנה"י דבינה דכתר דאותו חודש, שהוא הא"א דאותו חודש, דהיינו ה"פ הנה"י דבינה דכל א' שהוא פרצוף הג' של פרצוף החמישי דאותו חודש. והכתב"ד וחג"ת דבינה דכתר דאותו חודש הוא נתקן בליל שבת דר"ח, דהיינו כשיבא ליל שבת והוא ר"ח, אזי אגב שנתקן הכחב"ד חג"ת דכתר דבינה דאותו חודש אזי נתקנים עמו כל החמשה דכחב"ד חג"ת דבינה בכתרים של החמשה חודשים שעברו, כי בכל ששה חודשים יבוא פעם אחת ר"ח בשבת, וכן בשחרית ומוסף ומנחה דאותו שבת שהוא ר"ח נתקנים ג"כ ה"פ של החכמה והו"ק דכתר דהחמשה כתרים של ה' חודשים שעברו עם ה"פ חכמה והו"ק דכתר של הכתר הכללי דאותו חודש שנתקן בתפילות שחרית ומוסף ומנחה דאותו שבת. כך הבנתי מן הרשד"ך גר"ו. (הרס"א בספר כרם שלמה על פרקין).

בהגוב"י אות ב'. נ"ב, אמנם שם כתב שהינה מגבורות] דאבא דאחר החילוף [שהיו] מתחילה חסדים דאימא, נה"ר. (מע"ח השד"ה).
בהגוב"י אות ו' ד"ה נ"ב לעיל בשער אנ"ך

